



Arrest

nr. 212 223 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Gilan. In de 1ste maand van 1397 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met maart-april 2018 Europese tijdrekening) vertelde A.R.N. (...), een vriend vanuit uw kinderjaren waarmee u vaak over politiek en de beperkingen die jullie werden opgelegd in Iran praatte, u dat hij reeds een tijdje naar christelijke bijeenkomsten ging. Hij stelde u voor om eens met hem mee te gaan. Aangezien u een afkeer had van de islam en u op zoek was naar een manier om dichterbij uw God te komen, stemde u in. Begin 2de maand 1397 (april –mei 2018) ging u voor de eerste keer naar een huiskerkbijeenkomst. Aangezien uw interesse gewekt was ging u ook een tweede en een derde keer. Eind 2de maand 1397 of begin 3e maand 1397 (mei 2018) vroeg A. (...) u of er een huiskerkdienst mocht plaatsvinden in het huis van uw vader dat leegstond. Omdat u niet wou dat

men zou denken dat u niet te vertrouwen bent, stemde u in. In het midden van de dienst ging u naar de keuken. Vanuit het raam zag u dat twee mensen over de muur klommen en in de tuin sprongen. Toen ze de deur langs de binnenkant opendeden en u tevens een groen busje zag staan riep u dat de politie er was en ging u onmiddellijk op de vlucht. U liet een taxi stoppen en ging rechtstreeks uw vriend F. (...) in de gemeente Sangar, waar u twee dagen bent gebleven. Daarna vertrok u bij uw broer in Teheran die voor u een smokkelaar, zocht. Na een aantal dagen verblijf bij uw broer en een tweetal weken te zijn ondergedoken in een huis die de smokkelaar voor u ter beschikking stelde, bracht de smokkelaar u naar de luchthaven Imam Khomeiny waar een man in burger u stond op te wachten. Hij loodste u door alle controleposten waardoor u erin slaagde, met uw eigen paspoort en een visum geregeld door de smokkelaar, Iran te verlaten. Via Istanboel kwam u op 2 juli 2018 naar België. De toegang tot het Belgische grondgebied werd u op de luchthaven Brussel Nationaal evenwel ontzegd omwille van een onduidelijk reismotief. Op 3 juli 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in en werd u naar een gesloten centrum overgebracht.

U bent in het bezit van een kopie van de 1ste pagina van uw paspoort, een kopie van uw Melli kaart (nationale kaart) en een kopie van uw Shenanameh (geboorteboekje).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u beweerde bij aankomst op 2 juli 2018 als toerist naar België te zijn gekomen en om een vriend te bezoeken en verzocht pas de dag daarna, op 3 juli 2018, om internationale bescherming – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofdte niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U kon uw bekering naar het christendom en de daardoor veroorzaakte problemen immers niet aannemelijk maken. Vooreerst kan er gewezen worden op verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom ernstig ondermijnen. Uw verklaringen over uw bezoeken aan een Iraanse huiskerk en uw eigen organisatie van een huiskerkdienst stroken immers niet met de Iraanse context waarbij het bezoeken van een huiskerk en het promoten van het christendom kan worden bestraft met de doodstraf. Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat u, vooraleer u de eerste keer een huiskerk bezoekt, u nauwelijks enige kennis heeft opgedaan over het christendom. U verklaarde dat u uw enige kennis van het christendom had opgedaan in de films die u gezien had, wat niet veel was. Gevraagd of u enige poging had ondernomen om meer te weten te komen over het christendom alvorens u een huiskerk bezocht, verklaarde u dat u daar geen tijd voor had, dat u wel een bijbel had gekocht maar geen tijd heeft gehad om erin te lezen (CGVS p. 16). Dat u enerzijds het enorme risico neemt om een bijbel te kopen, meerdere keren een huiskerk te bezoeken en zelf een huiskerkdienst te organiseren maar u anderzijds de tijd niet neemt om – terwijl u dan toch een bijbel in uw bezit heeft – eerst meer te weten te komen over de religie waarvoor u dergelijke risico's wenst te nemen, mist elke zin voor realiteit. Niet alleen over het christendom zelf, ook over de bekering van uw goede vriend A. (...), de persoon die u in contact had gebracht met het christendom, kon u bitter weinig vertellen. Zo wist u weliswaar dat A. (...) bekeerd was tot het christendom maar kon u geenszins zeggen waar en wanneer hij precies bekeerd was. U kon louter vermoeden dat hij gedoopt was maar u had het hem nooit gevraagd. Ook op de vraag hoe A. (...) nu precies in contact was gekomen met het christendom diende u het antwoord schuldig te blijven. U wist evenmin of A. (...) in het bezit was van het Heilige Boek noch waar hij zijn informatie haalde over het christendom. Ook hoelang A. (...) al naar de huiskerkbijeenkomsten ging wist u niet. Gevraagd waarom u deze zaken niet heeft proberen te achterhalen reprecieerde u dat A. (...) het misschien niet leuk vond om over privé zaken te praten en u zelf niet wist welke informatie voor u nuttig zou kunnen zijn (CGVS p. 12, 14, 15). Dat A. (...), die u

reeds sinds uw kindertijd kent, u wel in contact zou willen brengen met een huiskerk maar u niet zou willen vertellen over zijn eigen 'bekingstraject' evenals het feit dat u dergelijke informatie niet spontaan zelf heeft proberen te achterhalen alvorens u het risico nam om een huiskerk te bezoeken en te organiseren is op z'n minst merkwaardig te noemen. Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het feit dat u ook geen weet van enige voorzorgsmaatregelen die uw huiskerk voorzag, temeer daar de huiskerkdienst in uw eigen woning is doorgegaan (CGVS p. 17, 18). Gezien de huiskerken in het absolute geheim werken en het voortdurende risico op spionage door de autoriteiten is het erg verwonderlijk dat uw huiskerk niet over meer veiligheidsmaatregelen zou beschikken, of dat u daar geen weet zou van hebben. Hierbij aansluitend kan nog worden opgemerkt dat u ook niet wist hoe nieuwe leden precies geïntroduceerd werden in uw huiskerk en u geen weet had van een screening van nieuwe leden (CGVS p. 18). Dat er aan uw bekering en de hierbij horende huiskerkbezoeken geen geloof kan worden gehecht blijkt bovendien uit een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal betreffende de leden en activiteiten van en in de huiskerk. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat M. (...) de huiskerk leidde. Hij was, volgens uw verklaringen, de enige persoon met "het boek" en liet het altijd in de cirkel rondgaan (vragenlijst CGVS, afgenomen voor de DVZ, vraag 6). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat M. (...) de logistiek verantwoordelijke was die enkel de voorbereiding deed van de bijeenkomsten. Tijdens de bijeenkomst zelf zat M. (...) net zoals de andere leden op de stoel en volgde de dienst bij. A. (...) was diegene die de kerkdienst leidde en de toespraken en gebeden deed. Het boek bleef altijd in zijn handen. Sommige leden kregen een brochure maar u behoorde daar niet bij (CGVS 15-19). Na confrontatie met bovenstaande tegenstrijdigheden verklaarde u louter dat u dergelijke zaken niet gezegd had bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat u A. (...) niet genoemd had omdat u gevraagd werd wie alles deed (CGVS, p.28). Deze verklaring kan niet als een afdoende uitleg worden beschouwd aangezien u voor de Dienst Vreemdelingenzaken zelf uitdrukkelijk heeft verklaard dat M. (...) de enige persoon was met het boek en dit ook liet rondgaan in de cirkel.

Aangezien aan uw bekering tot het christendom geen geloof meer kan gehecht worden kan evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de inval in de huiskerk en de problemen die u hierdoor gekend zou hebben. Dat er aan deze problemen geen geloof meer kan gehecht worden blijkt bovendien uit de vaststelling dat u geenszins op de hoogte bent van enige verdere gebeurtenissen met betrekking tot uw persoonlijke situatie of de situatie van uw achtergebleven familieleden na uw vertrek uit Iran. Zo wist u niet of u reeds officieel in beschuldiging bent gesteld noch of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart. U had geen weet van convocaties die eventueel voor u zouden zijn opgestuurd noch wist u of u reeds veroordeeld bent bij verstek. Noch u, noch uw familieleden hadden een advocaat geraadpleegd om meer te weten te komen over uw zaak (CGVS p.25-26).

Niet alleen over uw eigen situatie, ook over de situatie van uw achtergebleven familieleden kon u bitter weinig vertellen. Zo verklaarde u weliswaar dat de autoriteiten twee keer bij u thuis langsgekomen zijn voor uw vertrek uit Iran en één keer na uw vertrek en dat uw vader ook werd meegenomen voor ondervraging. U wist echter niet hoeveel personen er zijn langsgekomen noch of het telkens dezelfde autoriteiten waren die langskwamen. U kon niet exact zeggen hoeveel keer uw vader werd meegenomen – u had het over twee of drie keren. Voorts wist u niet waar uw vader naartoe werd gebracht, of hij telkens naar dezelfde plaats werd gebracht noch hoe hij er werd behandeld. U kon enkel veronderstellen dat de autoriteiten hem niet goed behandeld hadden maar u had het niet gevraagd. U wist evenmin welke vragen men aan uw vader had gesteld noch wist u of er voorwaarden waren aan zijn vrijlating. Ook op de vraag of de autoriteiten bij uw broers en/of zussen langs waren geweest op zoek naar u diende u het antwoord schuldig te blijven. U had het ook niet gevraagd aan uw familie (CGVS p. 4, 5, 6, 25). Daarenboven legde u eveneens een tegenstrijdige verklaring af over de wijze waarop de autoriteiten contact hadden opgenomen met uw familie. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie uw vader gebeld had en gezegd had dat u bepaalde boeken en notities in uw bezit had die in beslag werden genomen (CGVS vragenlijst, afgenomen voor de DVZ, vraag 6). Voor het Commissariaat-generaal repte u echter met geen woord over dit telefonisch contact. Meer nog, toen u gevraagd werd of de autoriteiten ook nog op andere manieren (dan aan de deur komen) contact hadden opgenomen met uw familie antwoordde u dat u dit niet weet (CGVS p. 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u louter dat de autoriteiten ook zijn langsgekomen, dat het onmogelijk is dat ze gewoon bellen (CGVS p. 28). Een louter herhalen van afgelegde verklaringen is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Verder had u zich ook niet geïnformeerd over het lot van uw gearresteerde vriend A. (...) noch over het lot van de andere leden van de huiskerkdienst. Zo weet u niet of A. (...) gearresteerd werd en heeft u ook geen poging gedaan om nieuws in te winnen over hem of de andere leden van de kerk (CGVS p. 24). Dat u hem niet in gevaar wou brengen kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax,...), had u immers de mogelijkheid om andere vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde

problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Uw geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u het risico nam om met uw eigen paspoort legaal het land te verlaten (CGVS p. 8). U verklaarde weliswaar dat u begeleid werd en door de controleposten geleid werd door een persoon die de smokkelaar voor u geregeld had (CGVS p. 26). Ook hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Immers, zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de persoon die u hielp de gates te omzeilen een politie uniform droeg (verklaring DVZ, vraag 30). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter uitdrukkelijk dat de man een gewone jas en broek droeg, zoals vele mannen in Iran (CGVS p. 26). De vaststelling dat u zonder problemen legaal het land bent kunnen uitreizen, zet uw geloofwaardigheid de Iraanse autoriteiten te vrezende andermaal op de helling. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangaande uw vrees om bij terugkeer naar Iran van spionage beschuldigd te worden wegens uw vertrek naar het buitenland (CGVS, p. 28), moet eerst herhaald worden dat u frauduleuze verklaringen hebt afgelegd omtrent de omstandigheden van uw vertrek uit Iran. Daarnaast blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat wie Iran illegaal verlaten heeft en voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, bij terugkeer enkel een geldboete kan verwachten.

De door u neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Zij tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van de artikelen 3 en 9 van het EVRM.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van en rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens gaat hij over tot de toepassing van deze principes op onderhavig dossier. Hij citeert een passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en stelt dat zijn verklaringen over de reden van zijn afkeer van de islam doorleefd waren. Verweerder diende een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren naar de gevolgen van een afkeer van de islam. Vervolgens diende verweerder de interesse in het christendom te controleren. Tenslotte diende verweerder de gevolgen van alcoholconsumptie aan een rigoureuze controle te onderwerpen. Verweerder liet na grondige controle te doen. Verweerder controleerde enkel de interesse in het christendom en de wens tot bekering tot het christendom doch liet na de afkeer van de islam te onderzoeken.

Verzoeker wijst op artikel 9 van het EVRM. Hij stelt duidelijk te hebben gemaakt de islam niet langer te willen volgen omwille van verschillende redenen. Verweerder ging hierop niet in en focuste enkel op zijn interesse in het christendom en zijn wens zich tot deze religie te bekeren. De Iraanse wetgeving omtrent de afkeer van de islam is nochtans duidelijk. Verzoeker wijst op (informatie over) de gevolgen van apostasie en stelt dat verweerder hiervan op de hoogte moest zijn. Hij herhaalt duidelijk te hebben gemaakt dat hij zich afkeert van de islam. Dit wordt door verweerder niet betwist en werd niet aan een deugdelijk en rigoureuus onderzoek onderworpen.

Verzoeker vraagt dan ook om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Minstens vraagt hij de "annulatie" van de bestreden beslissing en de verwijzing naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing weerlegt noch betwist waar gesteld wordt dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden ontwaard, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Waar in de bestreden beslissing aangegeven wordt, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist, dat verzoeker de Belgische autoriteiten initieel heeft misleid met betrekking tot zijn reisмотief, merkt de Raad in dit kader vooreerst op dat deze vaststelling een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Dient voorts te worden vastgesteld dat na lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet één concreet en dienstig argument aanvoert ter weerlegging van de uitgebreide motivering op grond waarvan zijn voorgehouden interesse in het christendom en wens tot bekering tot deze religie in de bestreden beslissing ongeloofwaardig worden bevonden. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien verzoeker deze niet concreet aanvecht, door de Raad overgenomen. Op grond van de vaststellingen dat (i) verzoekers verklaringen over zijn bezoeken aan een Iraanse huiskerk en over zijn eigen organisatie van een huiskerk totaal niet stroken met de Iraanse context; (ii) verzoeker nauwelijks enige kennis bleek te hebben opgedaan over het christendom; (iii) verzoeker ook bitter weinig kon vertellen over de bekering van A., zijn goede vriend die hem met het christendom in contact zou hebben gebracht; (iv) verzoeker geen weet had van de voorzorgsmaatregelen van en toetredingsprocedure tot de door hem bezochte en georganiseerde huiskerk; (v) verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over het verloop van de bijeenkomsten van de huiskerk; (vi) verzoeker geenszins op de hoogte was van de verdere gebeurtenissen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie of deze van zijn familieleden; (vii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop de autoriteiten contact zouden hebben opgenomen met zijn familie; (viii) verzoeker zich, zonder hiervoor een afdoende verklaring te bieden, niet bleek te hebben geïnformeerd over het verdere lot van A. en de overige leden van zijn huiskerk; (ix) verzoeker het risico nam om met zijn eigen paspoort legaal het land te verlaten; (x) de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande, dient te worden besloten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende interesse in en wens tot bekering tot het christendom.

De voormelde vaststellingen volstaan eveneens om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich wou willen afkeren of zou hebben afgekeerd van de islam. Verzoeker tracht beide elementen – zijn afkeer van de islam en zijn (wens tot) bekering tot het christendom – immers geheel ten onrechte los te koppelen. Dat hij dermate leugenachtige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn vermeende interesse in en wens tot bekering tot het christendom, maakt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn overige verklaringen inzake zijn religie, met inbegrip van deze over zijn beweerde afkeer van de islam. Dit geldt nog des te meer nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker beide elementen zelf aan elkaar koppelde bij het CGVS (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.11). Uit het gegeven dat verzoeker het nodig achtte om ten onrechte interesse in een andere godsdienst te veinzen, kan bovendien worden afgeleid dat ook verzoeker zelf van mening was dat zijn afkeer van de islam op zich onvoldoende geloofwaardig overkwam.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar informatie over de mogelijke gevolgen van apostasie in zijn land van herkomst niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid waar gesteld wordt:

“Aangaande uw vrees om bij terugkeer naar Iran van spionage beschuldigd te worden wegens uw vertrek naar het buitenland (CGVS, p. 28), moet eerst herhaald worden dat u frauduleuze verklaringen hebt afgelegd omtrent de omstandigheden van uw vertrek uit Iran. Daarnaast blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaatgeneraal en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat wie Iran illegaal verlaten heeft en voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, bij terugkeer enkel een geldboete kan verwachten.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gelden.

In zoverre verzoeker daarnaast nog stelt dat verweerder de gevolgen van alcoholconsumptie moest onderzoeken, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder aanhaalde dat hij alcohol consumeerde; laat staan dat hij aangaf dat iemand hiervan op de hoogte zou zijn. Evenmin formuleerde hij eerder enige aan dergelijke consumptie gelieerde vrees. Bijgevolg kan niet worden ingezien waarop verzoeker duidt waar hij het voormelde vermeldt in het verzoekschrift. Verder verschaft verzoeker omtrent het voorgaande niet de minste duiding, preciseert of concretiseert hij op generlei wijze dat, waarom, in welke omstandigheden of op welke wijze hij met problemen zou worden geconfronteerd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en brengt hij hieromtrent geen informatie bij. Verzoeker kan met het voorgaande bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Gezien verzoeker zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, niet dienstig aangevoerd.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT